

zatímním učitelem literním st-l v kritické době měl a nelze prý mu proto odpírati zápočet shora řečené doby do doby čekatele na místo literního učitele. Stížnost se mýlí.

Výkladem ustanovení § 2 odst. 3 věty 2. zák. č. 104/1926 Sb. obíral se soud již v nál. Boh. A 10.645 a 10.775 a dospěl k názoru, že do doby čekatelské předepsané pro tu kterou skupinu učitelů lze ve smyslu uvedeného předpisu započísti jen onu službu, kterou učitel konal v téže skupině učitelů, a to s kvalifikací předepsanou pro zatímní ustanovení v této skupině, tedy u čekatelů na místo učitele literního jen onu službu, kterou konali podle svého úředního pověření jako učitelé literní, majíce průkaz kvalifikace zkouškou dospělosti na učitelském ústavu. K názoru tomu přiznává se soud i v daném případě a odkazuje co do bližšího odůvodnění na uvedené nálezy (§ 44 j. ř.). Za tohoto stavu práva záleží řešení sporu již jen na zodpovědění otázky, lze-li výpomocného vedlejšího učitele s kvalifikací pro zatímní ustanovení učitelem literním klásti na roveň výpomocnému učiteli liternímu s kvalifikací pro zatímní ustanovení tímto učitelem. V tom směru vychází z ustanovení §§ 2, 3, 5 a 7 učit. zák. č. 104/1926 Sb. a čl. II. vládn. nař. č. 162/1928 Sb., že zákonodárství školské zná různé kategorie učitelstva veřejných škol národních a že liší mezi učiteli literními, zvláštními učiteli náboženství a učiteli vedlejšími. Vedlejší učitele pokládá zák. č. 104/1926 Sb. za zvláštní skupinu učitelskou, upravuje způsob ustanovení jich zcela odlišně od kategorie ostatního učitelstva a ponechává v tom směru v principu způsob, jakým byli ustanovováni podle zákonů zemských (§ 17 čes. z. z. č. 86/1875 ve znění zák. č. 67/1899 čes. z. z., § 21 zem. zák. mor. č. 18/1870 ve znění zák. č. 77/1884 a § 47 slez. z. z. č. 42/1901). Důsledně sluší i na výpomocného vedlejšího učitele pohlížeti jako na příslušníka jiné učitelské kategorie než jakou je kategorie výpomocných učitelů literních a nemůže rozdíl tento odčiniti ani skutečnost, má-li výpomocný vedlejší učitel kvalifikaci pro zatímní ustanovení učitelem literním. Že výpomocný vedlejší učitel, ustanovený podle § 5 učit. zák., je učitelskou osobou odlišnou co do kategorie od učitelů literních a že se i co do studijní kvalifikace od nich liší, vyslovil soud již v nál. Boh. A 8957/30, 8458/30 a 8873/30, na jejichž důvody se odkazuje.

Z toho, co dovozeno, vysvítá, že čekatel na místo učitele literního nemá nároku, aby mu započtena byla do této čekatelské doby ve smyslu § 2 odst. 3 věty 2. zák. č. 104/1926 Sb. doba služby konané ve vlastnosti vedlejšího výpomocného učitele, i když měl po dobu služby té kvalifikaci předepsanou pro zatímní ustanovení učitelem literním. Nemohl proto vsáhnouti do veřejných subjektivních práv st-lových ani žal. úřad, odepřel-li mu započísti do doby čekatelské na místo učitele literního službu konanou ve vlastnosti výpomocného vedlejšího učitele.

Č. 12.157.

Učitelstvo. — Řízení správní: * Podacím místem pro žádosti za odškodné za cestu ke zkoušce učitelské způsobilosti pro

školy obecné (usnesení vlády z 6. dubna 1922) jest vzhledem k ustanovení § 26 vlád. nař. č. 162/1928 Sb. okresní školní výbor.

(Nález ze dne 21. listopadu 1935 č. 19.714/35.)

V ě c: Alfred Sch. v S. (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a nár. osvěty o cestovné.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-le, výpomocného učitele v S., podané proti výměru zšr-y v Brně z 11. ledna 1933, kterým nebyl mu přiznán nárok na odškodné za cestu do B., podniknutou za účelem vykonání zkoušky učitelské způsobilosti ve dnech od 21. do 24. listopadu 1932. V důvodech uvedeno, že účet cestovní byl podán u ošv-u v Š. až dne 10. prosince 1932, tedy po uplynutí lhůty 14 dnů stanovené usnesením vlády ze 6. dubna 1922 (výnos min. škol. ze 14. června 1922 č. 2140 pres., Věstník roč. IV. str. 406). — — —

O stížnosti této uvážil nss toto:

Stížnosti je dáti za pravdu, že obsah usnesení vlády ze 6. dubna 1922 o úpravě otázky odškodného za cestu vykonanou za účelem výkonu učitelské zkoušky způsobilosti, neposkytuje dostatečného podkladu pro názor, že jest cestovní účty podávati do 14 dnů po vykonané zkoušce u ošv-u a že proto po této stránce žal. úřad se mylně dovolal usnesení toho. Leč přes to nemohl soud uznati, že by nař. rozhodnutí nebylo ve shodě s platným právem, posuzuje-li se zákonitost jeho s hlediska § 26 vlád. nař. č. 162/1928 Sb., jehož se stížnost dovolala.

Podle tohoto ustanovení má učitel podávati všechny žádosti, rozklady a stížnosti ve věcech služebních nebo osobních, které se dotýkají služebního poměru, zpravidla služebně, vždy však výhradně u úřadů služebně nadřízených. Tato podání mají býti bez prodlení poslána úřadu, povolanému k úřednímu řízení, který podle potřeby vyšetří skutkovou podstatu a učiní vhodná opatření. Podle znění tohoto ustanovení je tedy místem podacím pro žádosti... osob učitelských výhradně úřad té které osobě učitelské služebně nadřízený. Předpis ten zní zcela všeobecně a sluší proto použití ho i při podávání žádosti za přiznání odškodnění ve smyslu vlád. usnesení z 6. dubna 1922. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že se st-l řídil při podávání účtu — jak patrně i z obsahu stížnosti — patrně zněním německého textu § 26 odst. 1 služ. pragm. učit., který uvádí, »že má učitel podávati všechny žádosti... výhradně u svých představených.« Toto znění nekryje se sice s českým textem cit. místa vlád. nař. č. 162/1928 Sb., podle něhož jsou podacím místem »úřady služebně nadřízené« a ne »představení učitele«. Ježto však podle § 3 odst. 2 zák. č. 139/1919 Sb. ve znění zák. č. 500/1921 Sb. o vyhlásování zákonů a nařízení je toliko české neb slovenské znění právních ustanovení uveřejněných ve Sb. z. a n. zněním původním a tedy autentickým, nemůže st-l z uvedené textové nesrovnalosti § 26 služ. pragm. učit. nic pro sebe vytěžiti.

Bylo tedy podati i žádost st-lovu za odškodné z důvodu cesty ke zkoušce učit. způsobilosti u úřadu st-li služebně nadřazeného.

Podle § 150 cit. služ. pragm. rozumí se u učitelů a ředitelů škol, náležejících do působnosti okresních školních úřadů, úřadem učiteli služebně přímo, tedy v I. stolici nadřazeným tyto školní úřady. Není pochyby o tom, že obecná škola v S. jest školou náležející do působnosti okr. škol. úřadu, a to ošv-u v Š. Měla tedy žádost st-le jako učitele školy té za přiznání odškodného, resp. cestovní účet jeho, býti podána u tohoto úřadu do 14 dnů po vykonání zkoušky učit. způsobilosti. St-l podal však cestovní účet, jak nesporno, u správce školy (představeného — § 151 učit. pragm.), tedy sice cestou služební dne 6. prosince 1932, účet tento došel však, jak rovněž nesporno, k ošv-u v Š., tedy k úřadu st-li — učiteli obecné školy — služebně nadřazenému až dne 10. prosince 1932. Ježto lhůta k podání účtu počala běžeti dne 25. listopadu 1932, byl účet ten podán, podle toho, co předesláno, po uplynutí 14 dní po vykonání zkoušky učit. způsobilosti. Nelze proto důvodně tvrditi, že by závěr žal. úřadu o opožděném uplatnění nároku na náhradu za cestu ke zkoušce té odporoval platnému právu.

Č. 12.158.

Pojištění nemocenské: * Za pojištěnce, kteří pracovali od pondělí až do soboty včetně, avšak tímto dnem byli řádně ohlášení, neplatí se nemocenské pojistné za neděli (§ 160 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb.), předpokládajíc, že tu nejde o případ § 160 odst. 2 lit. b) druhá eventualita.

(Nález ze dne 22. listopadu 1935 č. 19.236/33.)

V ě c: Okresní nemocenská pojišťovna v N. proti zemskému úřadu v Bratislavě o pojistné za neděle.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Platebním výměrem z 3. února 1933 vyměřila okr. nemoc. pojišťovna v N. Ing. Janu K. pro dobu od 1. prosince do 31. prosince 1932 za zaměstnance v konsignaci uvedené pojistné nemocenské 463·90 Kč, pojistné invalidní a starobní 424·72 Kč, úhrnem 888·62 Kč. Z tohoto plat. výměru se odvolal ing. Jan K., uváděje, že pojišťovna mu neprávem předepsala u 34 zaměstnanců, kteří byli ohlášení dnem 17. prosince 1932 (sobota) nemocenské příspěvky i za den 18. prosince 1932 (neděle).

Okresní úřad v Nitře zamítl výměrem z 5. května 1933 odvolání a to na základě § 160 odst. 1 zák. č. 221/24 Sb. ve znění zák. č. 184/28 Sb., podle něhož se platí pojistné za jedno týdenní období, t. j. za 7 dní, a na základě § 3 odst. 2 vlád. nař. č. 27/30 Sb., kde se praví, že pojistné se předpisuje i za neděle, pracoval-li zaměstnanec až do soboty. V konkrétním případě pracovali zaměstnanci, o něž jde, u ing. Jana K. celé týdenní období až ku dni 17. prosince 1932 (sobota), kterýmžto dnem